ANUL 1, NR. 1, 2016

topLitera

REVISTĂ LITERARĂ

Revista apare o dată la două luni. Următorul număr va apărea în octombrie.

Foto: Florian Klauer

Editorial

„Biruit-au gândul să ne apucăm de această trudă”, după îndemnul altui mare Miron, de astă dată Costin și nu Cristea, patronul Fundației noastre. Și „ce poate fi mai de folos zăbavă” decât editatul unei reviste literare la Toplița, aici, de unde Patriarhul Elie Miron Cristea a dat prima exegeză a operei eminesciene? Așa că, „scrieți băieți, orice, numai scrieți”, că oricum ne va rămâne ceva: în cel mai nefericit caz, câteva numere din revistă la Biblioteca Academiei Române, ceea ce nu e puțin lucru! Și, după ce „apele vor seca în albie și cine știe ce va mai răsări pe aici”, după ce facebook-ul va cădea „ca un copaciu și vom rămâne săraci de dânsul”, cu poze și scrieri cu tot, vom mai putea exclama și noi ca vestiții greci: „Et in Arcadia ego!”

Bine ați venit în paginile acestei cu nume alcătuit dintr-un aliaj slavo-latin. El a fost ales pentru a dovedi că societatea poate fi mai bună privită din perspectiva literaturii. Noi, aici și acum, suntem și noi o încheietură a societății care dorește să-i poarte cu demnitatea vocea seculară. Vrem ca voi să ne fiți aripi, să prindem, în acest punct de pe hartă, mai mult avânt și curaj în ale scrisului. Nu știm în ce fază e luna, dar cert este că știm că-și face treaba. La fel și voi, tinerii, nu trebuie să încetați nicio clipă să susțineți și să promovați, prin intermediu acestei reviste, interesul pentru creativitate, frumos, pentru respectarea valorilor noastre moștenite din străbuni.

Să scriem, deci! Pentru a putea face acest lucru original, poate ar fi bine să ne așezăm la o distanță potrivită de ceea ce știm că așa trebuie, de ceea ce ne spune oricine, de ceea ce am fost învățați, de tabu-uri, de libertăți, de ceea ce s-a întâmplat în trecut, de ceea ce ne oferă prezentul, de ceea ce ne imaginăm că va fi, de ceea ce ne-am obișnuit să ne spunem poate chiar noi că suntem. Doar așa vom fi destul de aproape de centrul ființei noastre, acolo și doar în acest fel, vom putea păși ca Venus în lumina dimineții, cu sau fără tabletă, cu sau fără laptop și telefon, cu sau fără haine de firmă, cu sau fără mp4. Doar așa vom scoate la iveală din noi ceea ce ni se pare drept și frumos, și, doar așa, vom vedea că strugurii nu sunt acrii. Să închinăm mai departe cuvântul misterului curgător al vieții, sorbind unul de la altul această rouă a palmelor care se împreunează dinspre pământ spre soare!

Fundația Culturală „Miron Cristea” Toplița

Drum bun!
Toplița, Joseni, Dărăbani... sunt populare referințe meteorologice. Le știu de când eram copil.Iată însă că astăzi una dintre aceste localități își desenează un alt profil, unul literar. E vorba de Toplița, orașul-poartă al Transilvaniei de nord-est prin care urci spre Moldova. Semn că literatura și cultura pot fi întâlnite oriunde există oameni care să sfințească locul – cum se zice.O mână de profesori din Toplița au gândit și au realizat o revistă literară și culturală – TOPLITERA! Acesta e primul număr. Îi doresc viață lungă și forța de a aduna tot ce e mai valoros în acest mic centru al României!

Călin Vlasie
Director Editura Paralela 45

Poezie

DOAR EA ~ DEBUT

Gându-ntruna mi-e tot la ea,
Nu am odihnă, veselie,
Sunt plin de griji, de nebunie,

Aştept minutul să o pot vedea.
Capul zvâcneşte, fruntea arzând,
De gânduri triste, dureroase,
Mă lasă puterea în oase,

Mă lasă inima tot suspinând.
Un foc de moarte-mi arde-n piept,
Să-l pot stinge nu am putere,
Iubirea din suflet cu foc mi-o cere,
Când e departe, când o aştept.

Cosmina-Alina Vîlcan
Colegiul Național
„Mihai Eminescu”

E LINIȘTE... ~ DEBUT

E liniște... și-mi place
Să-mi pot auzi gândurile
Atât de macabre și delicioase;
Fără să-mi pun mâinile pe urechi
Și fără să le protejez în vreun fel.
E liniște... și mi-e bine
Să pot vorbi singură cu mine
Și să stau să mă privesc în oglindă;
Să aflu dacă sunt eu...sau o străină.
E liniște și pace
În jurul meu.
Păcat că sufetul meu
S-a pierdut prin mulțime...
Sau s-a speriat de gălăgie

Alexandra Țăran
Colegiul Național
„Mihai Eminescu”

ADOLESCENȚĂ ~ DEBUT

Alergând desculță vara,
Mă gândeam numai la el.
Adolescență dusă peste munte,
Ca și apusul soarelui rebel
În urma viselor furate,
Nu te întorci, ci zbori tu în neant.
Ca vulturul ce- i prinde prada,
Îmi zboară gândul către el

Regina Komuvez
Liceul teoretic
„Kemeny Janos”

Despre duioasa prietenie
a nesăbuitelor noastre singurătăți
o să mă destăinui doar ție,
cu o discreție demnă de formula călătoriilor în timp.
Nesăbuite sunt toate singurătățile,
nesăbuite și unice.
A mea, cu parfum de lavandă nepretențioasă
dar cu personalitate de becher târșit,
a ta, ca o poveste prelungită cu nesfârșită fantezie
pentru o fetiță ce doar pipăie somnul.
Dar de ce respect această prietenie neverosimilă,
a două rugăciuni diferite,
a două foste tăceri nepocăite?
Pentru că e sigurul nostru consilier sentimental.

***

E ceva perfid
în modul în care ne părăsește copilăria,
în plin joc de-a v-ați ascunselea,
exact atunci când ai neșansa de a miji,
când toată ființa ta caută să scaneze lumea
doar cu ochii fanteziei,
cei ai inocenței preocupați fiind să numere.
Ar putea pretinde că îți predă o primă lecție,
aceea că multe bucurii ți se vor ascunde
suficient de bine încât să le găsești
abia atunci când vei căuta cu totul altele.
Eu nu cred în jocuri educative,
cu atât mai puțin în cele ce folosesc dezamăgirea
ca material didactic.
Jocul ar trebui să aibă o singură regulă,
aceea de a fi fericit și nemuritor.

Dorin Croitor
București

FEMEIA DE NISIP

uau cu ce viteză cade femeie asta
de unde o fi tâșnit
să vezi ce zi spectaculoasă până la urmă
bulgărele acesta de foc va face gaură în pământ
El mijind ochii să vadă mai bine locul
plecând urechea să prindă impactul
și icnetul ei
eu căutam, Doamne, o lume din nisip
sa mă-mprăștii, nu mai suport să fiu
așa închegată

FEMEIA DE STICLĂ

ea păşeşte atent ca o balerină de sticlă printre sunete
o aşteptare ordonată şi după-amiaza trece fără nicio rană
pereţii nu mai au gustul de var, sunt un capăt al lucrurilor
doar hotare de sticlă.
undeva, lucid, el respiră regulat.
ea imaginează noaptea revoluţii zgomotoase, tinându-şi respiraţia
să nu tulbure ordinea din regatul ei neted.
sub pleoapele ei de sticlă, fastuoase corole de cioburi împroaşcă universul
dimineaţa o găseşte la locul ei cuminte
nici un ţipăt

Nastia Mureșan
Huși

LA TREIZECI ȘI PATRU

nici pe față, nici tocmai pe dos nu mai sunt.
niciun vânt n-a bătut peste mine,
niciun bărbat nu m-a uscat întru totul.
niciunul nu mi-a adus ofrande
și salbe de flori,
niciunul nu mi-a petrecut peste gât
talismane de piatră.

nici vie, nici moartă nu sunt.
dar, dacă aș fi transparentă, numai puțin de aș fi,
un camion de mare tonaj ar putea trece prin mine
fără să mă clintească.

Armina Flavia Adam
Tîrgu Mureș

E AMIAZĂ PALIDĂ ÎN IARMAROC

sau așa o vede ea
prin geamul ce l-a lăsat deschis către freamătul frunzelor
singurele ce pot înfășura ziua dezgolită
în rest liniștea spoiește celelalte obloane
nesătule să tragă înlăuntru viforniţe
eșarfa îi cade ușor de pe umeri pe lângă amintiri
ce azi se vând în iarmaroc doar pe măruntiș

ICOANĂ SĂRACĂ

poate fi crâşma-n care stăm
din aur,
numai sufletul ni-i podidit cu-arginţi.
când se las' o noapte de balaur,
ne-om duce să ne poleim în sfinţi

Daniel Marian
Deva

GEAMĂT

nu cred că i-a zis vreodată cum îi era geamătul
un dangăt fugar
încremenit în priviri mustind a iubire
când șoaptele au huruitul
roților de car ce duce mortul
la răscruce
să-și sădească după voie tăcerile

Adela Efrim
Craiova

EXISTENȚIAL ~ DEBUT

Mă simt mort în lumea asta vie...
Fi-voi viu pe-o altă lume moartă?
Aici, nimeni nu mă ştie.
Acolo, nimeni nu m-așteaptă.
Vreau să mor trăind într-un etern,
Căci tot ce mi se-ntâmplă,
Azi mi se pare tern.
Secunde dureroase trec infernal prin mine.
Să țip, să plâng caci sufăr,
Să zbier, așa îmi vine!
Acolo nimeni nu m-așteaptă,
Aici nimeni nu mă ştie.
Viu voi fi oare în lumea mea cea moartă?
Căci mă simt mort şi rece în lumea asta vie...

SÂNGERIU AMURG

Privesc cu ochii mari spre zare.
Amurgul aruncă săgeți către soare.
El se retrage în dâre de sânge
Şi bolta cerească-n tăcere iar plânge...
În aer, miros umed şi iute de mort.
În suflet, un dangăt de clopot eu port.
Cadavre-n pământ poveşti descompun,
Simt iarăși mirosul de sânge străbun.
Albastrul îmi pare lipsit de viață.
Şi inimi, ieri calde, se transformă în gheață...
Orașul, de morți vii se lasă înfrânt.
Mult sânge din boltă e-acum pe pământ.

Dobandi Alexandra
Liceul Teoretic "O. C. Tăslauanu"

Mai tulburătoare imagine nu există
la capăt de lumi acel asfințit
tu îl priveai pe Dumnezeu
eu îl vedeam în ochii tăi
era liniște cum într-o scoică
ne lăsam cuprinși amândoi
purtați departe
aveam doar marea
amintirea că așa ne-am născut
trupul tău împlinea transparența
în care străluceam mai mult decât strălucisem vreodată
ce greutate avea pe lângă atâta dragoste tot cerul
singurătate așternută în straturi
fumegând încă
albe otrăvuri în pleoape răscolind cenușa
acum
aș ascunde sub purpură
locul din care nostalgia străbate calea întoarsă
trecând zările sihăstriei
mi-aș pune sângele să pot trece dincolo
să pot șterge
acel ''prea târziu'' din ochii tăi
despre care-mi vorbesc străinii
văd lumi pustii
toamnă etern o să fie
pescuitorii vor strânge năvoadele albe
alegând trupurile noastre pe țărm
două vietăți blestemate

Isabela Nicoară
Orăștie

LIKEMANIA

am uitat să-mi deschid cont pe site-ul unde se împarte nebunia în like-uri
pe o listă nesfârșită a morții stau așezate fotografii
de mărimea unui bebeluș născut înainte de a împlini un kilogram...
se zice că așa s-ar cântări viața acum
un kilogram ție
un gram două mie
o sută două celor care alunecă din burta mamei ca pe pârtie prea devreme
prea ușori
fulgi fără apă
aripi fără îngeri sau îngeri fără aripi
cine mai știe
pe unii îi vezi
altora le simți doar răsuflarea de colibri
70 de bătăi de aripi pe minut
1200 de bătăi ale inimii indică graba sau zbaterea cu care vor să intre în lume
unde rămâne cine poate

am uitat să-mi deschid ferestrele
am rămas în conul de umbră
nu mă văd
nu mă simt
unde sunt
unde sunt

mamă, mi-am făcut cont pe facebook
„cică dacă nu am, nu exist”...
mamă tu mă vezi?
mamă tu mă simți?
Mamăăăă

Mihaela Aionesei
Târgu Secuiesc

Proză

SPASIBA ORI SCHÖNEN DANK?*

Despre Ivan Mironîci Kavernin şi Fuscus Avădanei se poate spune că îi leagă o prietenie cît o viaţă de om.

După încheierea conflictului mondial, care pentru Ivan Kavernin şi ai lui a rămas sub denumirea generică de „Marele Război pentru Apărarea Patriei”, acesta, însoţit de mai mulţi tovarăşi de arme, a venit în vizită de lucru pe plaiurile mioritice. O vizită cam lungă, e drept, dar noi nu ne puteam dezminţi ospitalitatea tradiţională.

Pe atunci Ivan Kavernin era doar căpitan în Armata Roşie şi în împrejurări încă neelucidate l-a cunoscut pe Fuscus Avădanei. Tînărul locotenent-major, Fuscus Avădanei, se putea mîndri cu faptul că a participat integral la conflagraţia mondială, în cadrul Serviciului de Intendenţă, perioadă intrată în conştiinţa patriotică a ofiţerului sub mai multe expresii, cum ar fi: „Agresiunea antisovietică”, „Participarea Armatei Române la operaţiuni militare pe diverse fronturi”, „Războiul antihitlerist”.

Cert este că s-au cunoscut, s-au împrietenit, au fost împreună la instrucţie şi manevre, la femei şi la chefuri. Au băut împreună vodka şi Fuscus Avădanei a apreciat-o: „krepkaia pălinca”, au băut împreună ţuică de prună şi Ivan Kavernin a plescăit mulţumit: „haroşîi vin!”

Apoi Kavernin a mulţumit pentru trataţie şi a plecat în imensitatea Maicii Rusia, iar Avădanei a rămas fără prietenul lui drag, pe care obişnuia să-l numească: „moi brat”.

Anii au trecut, cei doi au continuat să lupte în Războiul Rece în postură de aliaţi, au fost avansaţi periodic şi „la excepţional”, au ajuns amîndoi generali şi, cum timpul trece ca un tăvălug peste toţi oamenii, fie ei generali sau soldaţi, s-au pensionat. Ivan Kavernin a trecut „în rezervă”, şi Fuscus Avădanei „în retragere”. Şi s-au înscris fiecare în cîte un Club al Pensionarilor.

Dar şi vremurile s-au schimbat, pentru că aşa e cum spune cronicarul, noi stăm sub vremuri şi nu invers. Şi după o perioadă de îngheţare a relaţiilor între aliaţi, au început să curgă iar sloiurile pe Don şi pe Dunăre. Atunci, la iniţiativa bravului general, Fuscus Avădanei, Clubul Pensionarilor a organizat Revederea de 50 de ani (1958-2008). Iar invitatul de onoare a fost chiar generalul Ivan Mironîci Kavernin. După efuziunile de rigoare (ce minunat este să-ţi revezi vechii prieteni!) şi prînzul oficial de la popotă, mai spre seară, cînd soarele era la apus şi luna la răsărit, nadirul şi zenitul fiind luate ca puncte de referinţă, au stat ei singuri şi au depănat amintiri. Mai întîi au vorbit despre beteşugurile lor, dintre care cele mai grave erau: la Ivan Kavrenin –artrita reumatoidală, iar la Fuscus Avădanei – incontinenţa urinară. Apoi au mai băut cîte un degetar de votkă: „Ehei, cînd eram noi tineri!", tot zicea Fuscus; mai gustau din caviarul adus de Ivan: „Vremennoe ţeloe gheroia!", venea ecoul kavernian. Iar cînd s-au mai înveselit puţin, Kavernin zise către Fuscus Avădanei: „Moi brat, Fuscus, hai să-ţi spun o istorioară. La asediul Stalingradului aveam un copil de trupă în compania mea, Alioşa, isteţ acest malcik, şi polcovnicul şi comisarul îl îndrăgeau. Ca o felină se strecura el prin ploaia de gloanţe şi ducea soldaţilor conserve, pîine, caşă şi vodkă. Moi drug Fuscus, dar ştii ce spuneau soldaţii?" „Ce spuneau soldaţii, daragoi drug?" „Soldaţii spuneau: schönen Dank, schönen Dank ha, ha, ha...."

Dar veni şi momentul cînd cei doi vechi prieteni au trebuit să se despartă din nou. Nu mai erau vremuri pentru vizite prelungite. Aici autorul se simte obligat să intervină în cursul naraţiunii şi cu o oarecare undă de tristeţe să conştientizeze că poate nu se vor mai revedea niciodată. Dar poate se vor reîntîlni într-o lume mai bună: „în care niciunul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate de obşte" şi unde „se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie" (Faptele Apostolilor 4, 34-35).

Şi la oarece vreme după plecarea lui Kavernin, iată că generalul Avădanei a fost invitat la Centrul de recrutare, pentru a ţine un discurs mobilizator în faţa unor tineri care doreau să îmbrăţişeze cariera armelor şi solda aferentă. Preţ de trei pătrare de ceas analog a vorbit el despre eroismul soldaţilor noştri în general, şi despre al sergentului Mitroi, în special, care sergent, a acoperit cu pieptul lui ţeava mitralierei inamice şi a stat aşa pînă cînd un tanc de-al nostru l-a terciuit din greşeală. Viitorii soldaţi începuseră să caşte discret, unii chiar comentau sotto voce, ba chiar se hlizeau golăneşte. Dar aceştia de pe urmă erau puţini, nişte defetişti care credeau că, după fiecare perioadă eroică, ne vindem ţara inamicului, sau lăsăm intendenţa subterană să se îmbogăţească. Ei nu sînt reprezentativi pentru eternul spirit naţional nici pentru glorioasa vitejie străbună. Generalul a simţit că nu este ascultat cu atenţia cuvenită şi pentru a mai înviora atmosfera a început să povestească istorioara lui Kavernin, adaptată la realităţile noastre istorice şi geografice. „Dragii mei, am avut în plutonul meu un copil de trupă, Ionică îl chema, ne-a însoţit de la Cotul Donului şi pînă la Debretzen. Spirt, nu alta, puştiul. Chiar şi colonelul Teacă îl îndrăgea, apoi, mai tîrziu, şi secretarul de partid. Căra Ionel în tranşee marmita de fasole, sticlele cu rom, pîinea şi alte alea ce mai folosesc soldaţilor în vreme de război şi nu obosea de loc. Dar ştiţi voi cum îi mulţumeau soldaţii?"

În acel moment sesiză o mică nepotrivire, o neconcordanţă între istorisirea lui Kavernin şi propria-i versiune. Clipele de tăcere se prelungiră nepermis, iar un tînăr mai nerăbdător întrebă: „Şi cum îi mulţumeau soldaţii, domnule general?"

Lunga experienţă tactică şi strategică, precum şi inspiraţia de moment a generalului, calităţi care îl ajutară să cîştige atîtea bătălii pe cîmpul de luptă şi la lada cu nisip, îl salvară şi de această dată şi el găsi calea spre izbîndă: „Soldaţii spuneau: cînd spasiba, spasiba, cînd schönen Dank, schönen Dank..."

George Savu
Buzău

Eseu

IUBEŞTE-TE!

Te-ai gândit vreodată cât de importantă e iubirea de sine şi cât de des o consumi pe cei din jurul tău? Te-ai gândit vreodată să te apreciezi aşa cum eşti, fără să te judeci pentru greşeli şi de asemenea fără să ai complexe? Te-ai gândit vreodată că tu poţi să-ţi oferi tot ceea ce aştepţi cu o uşurinţă inimaginabilă? Nu...nu cred că te-ai gândit. Când te iubeşti şi te accepţi pe tine exact aşa cum eşti, începi să vezi totul altfel. Iubirea de sine nu este o formă de narcisism, e felul în care-ţi accepţi defectele şi le iubeşti, fiindcă şi ele sunt o parte din construcţia personalităţii tale.

Iubirea de sine nu este o formă de narcisism, ci felul în care-ţi accepţi defectele şi le iubeşti, fiindcă şi ele sunt o parte din construcţia personalităţii tale.

Esenţial pentru suflet mi se pare a fi să-ţi iubeşti propria fiinţă aşa cum e ea, fără a te condamna sau judeca în momentele de cumpănă. Atunci când te acuzi pentru ceva ce nu a ieşit conform aşteptărilor tale, îţi schimbi traiectoria pentru o clipă. Dacă tu te judeci aspru, cei din jurul tău vor face la fel cu tine, deoarece prin gânduri şi acţiuni, atragem totul asupra noastră. Asta e legea atracţiei. Din acest motiv, putem deduce că e mai ok pentru mintea şi sufletul nostru să ducem o viaţă conştientă, adică să trăim doar în prezent...nu în trecut, care e plin de acţiuni şi amintiri, şi nici în viitor, care depinde de altfel de acţiunile noastre din prezent.

Am încercat să înlocuiesc fiecare critică pe care intenţionam să o aduc la adresa mea, cu o vorbă frumoasă, care să-mi sporească încrederea în mine, am fost mai fericită. Iubirea de sine este primul pas spre fericire. Când începem să ne iubim propria persoană, ne putem considera cu adevărat puternici. Din acel moment prezentul ne va conduce viaţa.

A greşi înseamnă a învăţa. Prin diferite experienţe ajungem la stadii mai înalte de evoluţie. E bine să găsim mereu ceva bun în lucrurile negative care apar pe cărarea noastră. Să analizăm acţiunile în detaliu şi să fim pe post de observatori. A fi martor la tot ceea ce se întâmplă în viaţa ta, înseamnă a te detaşa de mediul exterior şi de a privi tot din postura de spectator. Aşa mi-am dat seama de unele lucruri:

Iubiţi-vă pe voi înşivă mai mult decât îi iubiţi pe ceilalţi, fiindcă sufletul vostru e ceva sfânt, ceva etern, şi trebuie păstrat intact, fără nicio rană; restul lucrurilor sunt trecătoare.vm

Când începi să te iubeşti, realizezi că, defapt, deţii toate puterile de care ai nevoie, însă uneori, le cauţi la alte persoane. Realizezi că viaţa ta depinde de tine şi numai de tine, nu şi de ceilalţi. Oamenii sunt doar nişte prizonieri. Prizonieri, deoarece noi îi privăm de libertate, în momentul în care ne ataşăm de ei. La un moment dat ne dăm seama că oamenii nu sunt niste obiecte...ei nu ne aparţin, fie că e vorba de bunici, părinţi, prieteni sau chiar parteneri de viaţă. Cu toţii avem impresia că, ceea ce pare a fi de durată, chiar este, deoarece, în acel moment, fenomenul de fericire se accentuează, iar noi percepem acel lucru ca fiind unul etern. Tu însuţi eşti singura fiinţă pe care realmente te poţi baza cu adevărat.
Propriul suflet nu-l va putea înţelege nimeni în totalitate, de aceea, în momentul în care se crează sentimentul de ataşament, e mai bine să nu-l oferim pe tot, ci doar o mică parte. E ca şi cum am face cadou cuiva toată fericirea pe care o deţinem...dar noi, cu ce mai rămânem!?

Iubiţi-vă pe voi înşivă mai mult decât îi iubiţi pe ceilalţi, fiindcă sufletul vostru e ceva sfânt, ceva etern, şi trebuie păstrat intact, fără nicio rană; restul lucrurilor sunt trecătoare. La fel şi oamenii. Sunt nişte simpli trecători prin viaţa noastră. În momentul în care apare cineva în viaţa ta, îţi răpeşte pe fracţiune de secundă o bucăţică din suflet, şi îţi ocupă şi o părticică din micuţul tău Univers; iar, când va decide să plece din viaţa ta, bucăţica de suflet va rămâne la el, deci, nu lăsa pe nimeni să te distrugă. Adună-ţi sufletul şi trăieşte pentru tine. E ceva sfânt....e al tău, doar al tău. Fii egoist şi păstrează-l pentru tine. Iubește-te!

Roxana Andreea Stoian
Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”

ARTA ÎN EDUCAȚIE

Voi începe cu încercarea de a contura câteva potenţiale definiţii ale artei. Şi spun potenţiale deoarece pe parcursul istoriei artei nu s-a ajuns la o definiţie a acesteia, unanim acceptată. Cred că putem avea siguranţa faptului că nu va exista vreodată acea definiţie ,,supremă'', prin care să identifice oricine conceptul de artă, din cauza caracterului său fluid, flexibil și a unor sensuri, departe de a fi bine precizate sau univoce. Căci domeniul ce corespunde artei se caracterizează printr-o perpetuă transformare.

Se spune că o lucrare de artă nu este niciodată finalizată, ci doar pusă deoparte.

În fine, din perspectiva artei ca imitaţie - ,,mimesis''- arta poate fi văzută ca un mod de transpunere a realităţii în realitatea artistului sau conceperea unei realităţi proprii. Arta este o puternică modalitate de exprimare și un mijloc de comunicare, ce poate îmbrăca multe forme; de unde ar rezulta perspectiva artei ca expresie. Arta este o încercare de a da răspunsuri și totodată de a ridica semne de întrebare în jurul unor concepte precum existenţa, lumea, omul, prin recurgere la simbolism. Ea este, nu în ultimul rând, cu trimitere la conceptul de art-terapie, o componentă importantă în menţinerea bunăstării bio-psiho-afective, între care apare echilibrul.

Realizarea de obiecte artistice este o activitate specific umană, de exteriorizare a unor gânduri, convingeri, frământări… Înţeleasă la origini ca un joc, atribuindu-i-se apoi o funcţie preponderent ritualică, arta a evoluat ajungând la forme foarte variate, îndeplinind scopuri multiple, precum și o serie de funcţii, printre care cea estetică, educativă, terapeutică, de comunicare, ba chiar tehnologică. Existenţa artei ca produs poate fi asemuită cu existenţa și evoluţia umană: crescândă, fără a se mai putea întoarce de tot la o fază anterioară.
Dar, este la fel de adevărat că nimic nu se pierde, ci doar se transformă, iar arta a recurs adesea la moștenirea trecutului pentru a face un nou pas în istorie și pentru a mai urca o treaptă pe scara timpului. Arta prezentului tinde spre forme noi, chiar dacă va continua să readucă în actualitate forme deja conturate, pe care să încerce să le ducă la un alt nivel conceptual, la care înaintașii noștri nu au mai ajuns, ori nu au dorit să ajungă. Se spune că o lucrare de artă nu este niciodată finalizată, ci doar pusă deoparte. Poate de aici rezultă flexibilitatea în revenirea la unele forme ,,apuse'' de artă, având ca finalitate integrarea lor în lucrări de actualitate. Ideea este că arta nu a fost, nu este și nu va fi niciodată aceeași, aflându-se într-un continuu proces de conturare. Iar când folosește tezaurul vieţii omenești: istoria, scopul este acela de a atinge noi culmi.

- continuarea în nr. 2 al revistei -

Cosmina Marcela Oltean

EDUCAȚIA...POATE...

Ce înseamnă educație?
- poate că educație înseamnă că ai înțeles că visele tale pot să se intersecteze cu visele celorlalți;
- poate că educație înseamnă atunci când, preocupat de propria ta persoană, ai descoperit pe ceilalți din jurul tău; ai descoperit un mers al lucrurilor în tihnă;
- poate că educație înseamnă să crezi că mai ai multe de învățat și că lucrurile și lumea e în permanentă schimbare și că mai poți să speri;
- poate fiecare moment în care înțelegi, creezi, acționezi, îți pasă;

Cu ce mă ajută educația?
- poate îmi dă tăria să mai încerc;
- poate îmi dezgheață mușchii încordați de teama de a mă simți alungat de alții;
- poate mă aruncă deasupra a ceea ce mă face inutil;
- poate îmi deschide ochii să pot depăși frica;
- poate îmi calmează gândurile pline de temeri și ură;
- poate îmi rotește rotițele minții pentru noi soluții;

Cine mă ajută în educația mea?
- poate apa care spală și îmi lasă sufletul liniștit;
- poate cel de lângă mine, care îmi rupe limitele;
- poate timpul care roade în nerăbdarea mea;
- poate vorba frumoasă și caldă a celuilalt, care îmi dă curaj;
- poate lucrurile mici și simple, care mă respectă;
- poate că e durerea, pe care n-am uitat-o;

Cum aș fi fără educație în această lume?
- poate o ființă închisă în propria colivie;
- poate o ființă neajutorată, temătoare;
- poate o marionetă a celorlalți; ușor de manevrat, ușor de stăpânit;
- poate un sclav al răutății și al egoismului;
- poate o ființă supusă disperării și umilinței;
- poate o viețuitoare supusă instinctelor;

Ce lipsește educației de astăzi?
- poate legătura minte- inimă- trup, care înlănțuie valori-sentimente- echilibru;
- poate privirea către Bunul Dumnezeu și binecuvântarea pe care o poți primi;
- poate tihna cugetului într-o stare de calm și liniște;
- poate înțelepciunea ce depășește separarea binelui de rău;
- poate tăcerea ce așteaptă răspunsuri;
- poate cuvântul ce trebuie simțit, înțeles, apoi trăit;
- poate supunerea vorbei și îndrăzneală gândului înviorat;
- poate dorința de a nu te educa doar pentru tine;
- poate respectul datorat lumii tale exterioare;

Cum mi-ar place să fie făcută educația astăzi?
- poate fără multe cuvinte;
- fără teatru și rutină;
- fără compararea minților;
- cu simțirea ideii și întruparea ei;
- cu căutarea binelui și bunului gust;
- cu truda dezlegării tainelor;
- cu descoperirea sinelui și buna intenție a descoperirii celorlalți;
- cu voia bună a întâlnirii cu oameni, fapte, lucruri;

Care sunt piedicile în educație?
- poate ignoranța care înlătură bunul simț;
- poate trebuințele, care strâng cercul prin care omul se vede doar pe el;
- poate imaginea de sine, ce iubește lauda;
- poate teama de a nu încerca să privești înapoi;
- poate dorința de a rămâne sigur, loial ție însuți:
- poate greutatea de a nu te strădui să te stăpânești;
- poate conjuncturile, care îți dau impresia că nu există o altă cale;
- poate egoismul celorlalți și neputința de a-și ieși din sine;

Liliana Matei
profesor, pedagog, consilier

Traduceri

I. ARTA TRADUCERII

Georges Mounin (n. 20 iunie 1910, Vieux-Rouen-sur-Bresle — m. 10 ianuarie 1993, Béziers) a fost unul din lingviștii reprezintativi ai Franței de după al doilea război mondial. Discipol al lui André Martinet, a predat lingvistca și semiologia la Universitatea din Aix-en-Provence. Lucrările sale constituie contribuții valoroase în domenii precum istoria lingvisticii (Istoria lingvisticii. De la origini până în secolul al XX-lea, 1976; Lingvistica în secolul al XX-lea, 1972), lingvistică generală (Probleme de bază ale lingvisticii, 1968), lingvistica văzută în corelație cu alte domenii (Lingvistică și filosofie, 1975; Lingvistică și societate, 1976), semiologie (Introducere în semiologie, 1970), semantică (Probleme fundamentale ale semanticii, 1972; Semantica, 1997). A lăsat, de asemenea, scrieri notabile despre literatura italiană din perioada renascentistă.

Preocupări constante ale lui Georges Mounin au fost și problemele traducerii (curente, științifice sau literare). Rezultatul acestor demersuri se regăsește în volume precum „Frumoasele infidele", „Eseu asupra traducerii" (1955), „Problemele teoretice ale traducerii" (1963), „Lingvistică și traducere"(1976).

Lucrarea „Linguistique et traduction", la Editura Dessart et Mardaga din Bruxelles, 276 p., conține o suită de articole cu caracter strict teoretic, unele care vizează evoluția concepțiilor despre traducere de-a lungul timpului, altele care au în vedere tehnica traducerii operelor literare și, în sfârșit, o serie de cronici despre lucrări de specialitate din acest domeniu. Desigur, mijloacele tehnice de care dispunea traducătorul acum patru decenii s-au perimat; nu s-au învechit, însă, principiile și mijloacele pe care le indică autorul pentru a ajunge la finalizarea unei traduceri valoroase.

Oferim acum, în traducere, o clarificare necesară pe care Georges Mounin o expune, privitor la cultura lingvistică a traducătorului și la cunoașterea civilizației în mijlocul căreia a fost redactat textul pe care intenționează să-l tălmăcească. Articolul, având titlul original „Le traducteur entre les mots et les choses", este cuprins la paginile 43-50 ale volumului menționat și, prin exemplificările inedite, chiar exotice, ale problematicii poate să deștepte interesul cititorului și îl poate incita la investigații personale pe aceeași temă.

Traducătorul- între cuvinte și lucruri

Astăzi traducerea ocupă un loc considerabil și traducătorul este privit uneori ca un funcționar auxiliar, aproape la fel de de necesar ca și stenograful. Cel mai adesea ne mărginim la studierea limbilor străine în colegii, iar aceasta se întâmplă, cel puțin în Europa, încă din secolul al XVI-lea, astfel încât învățarea limbilor străine nu prea mai este concepută într-o altă manieră. Orice altă metodă pare incompletă și menită să formeze cel mult amatori sau traducători aproximativi: ne mulțumim și cu aceștia, în lipsă de ceva mai bun. Idealul rămâne asimilarea limbilor străine în școală. Renumitele ședere în străinătate, care sunt indicate studenților, sunt prezentate ca un adaos facultativ, spre a dobândi o mai bună pronunție (există, însă, discurile și radioul).

Această viziune este legată de dezvoltarea învățământului prin școală în Europa modernă; totuși, ea a deformat ideea pe care ne-o facem asupra operațiunii pe care o reprezintă traducerea. Fiindcă ceea ce se predă în școală este limba străină, dacă oamenii vor fi întrebați care este condiția necesară și suficientă pentru a fi un bun traducător, aceștia vor răspunde că trebuie cunoscută, pe cât este posibil, exact, limba din care se dorește a se tălmăci. Cei, într-o măsură, mai avizați vor adăuga că trebuie cunoscută, chiar și mai bine, limba în care se dorește realizarea traducerii.

O astfel de dezvoltare erudită a studiului limbilor a dus la pierderea pe drum a unei vechi idei despre traducere care, până în Renaștere, era energic afirmată: pentru a traduce nu este suficientă priceperea cuvintelor, ci trebuie cunoscute lucrurile despre care vorbește textul de transpus. Aceasta este vechea concepție a lui Cicero, prin care el opunea traducerii cuvintelor traducerea sensului; este vechiul principiu al lui Étienne Dolet, care făcea din cunoașterea semnificației și a materiei brute a textului cea dintâi condiție a oricărei bune traduceri; sau vechea idee a interpreților, care susțin că pentru a interpreta intervențiile rusești la un congres de chimie organică, spre exemplu, e importantă cunoașterea limbii ruse, dar mai importantă este înțelegerea chimiei organice.

...pentru a traduce nu este suficientă priceperea cuvintelor, ci trebuie cunoscute lucrurile despre care vorbește textul de transpus.

Această idee străveche tulbură imaginile rutinate pe care ni le facem despre traducere. Ea subliniază că "a înțelege" latina semnifică două lucruri foarte diferite. De exemplu: a pricepe cuvintele latinești, gramatica latină — dar a cunoaște, de asemenea, realitățile vieții romane, foarte diferite de realitatea actuală, spre care aceste cuvinte ne călăuzesc.

Pentru a traduce un text scris într-o limbă străină este necesar să fie îndeplinite două condiții, iar nu una singură. Deci două condiții necesare, din care, în sine, niciuna nu este suficientă: posedarea limbii și cunoașterea civilizației despre care vorbește acea limbă (iar prin aceasta înțelegem: viața, cultura, etnografia, în sensul cel mai larg, ale poporului pentru care acea limbă este mijlocul de exprimare). Pentru a traduce corect dintr-o limbă nu este suficient studiul acelei limbi. Trebuie studiată cultura care îi corespunde, iar aceasta nu ca o întregire, ci fundamental, nu prin hazardul lecturilor, ci, într-un mod sistematic. Șederile în străinătate, de exemplu, nu sunt doar un mic adaos facultativ la pregătirea unui bun traducător, ele reprezintă jumătate din cunoașterea sa.

Afirmația, care va părea paradoxală — anume, că familiarizarea cu o limbă, oricât de ireproșabilă ar fi ea, nu este suficientă pentru a traduce bine — o putem verifica aproape experimental și de o manieră nu mai puțin paradoxală.

Astăzi traducerea ocupă un loc considerabil și traducătorul este privit uneori ca un funcționar auxiliar, aproape la fel de de necesar ca și stenograful.

În 1653, Bryan Walton, teolog de la Cambridge, a editat Biblia Sacra Polyglotta: în ebraică, caldeeană, greacă, samariteană, siriacă, arabă, etiopeană, persană și latină. Primul tom conține o Triplă Descriere a templului lui Solomon, bazată pe Scriptură, pe prezentarea lui Josephus Flavius și pe Talmud. Autorul, teologul din Saumur, a confruntat cele trei texte, a analizat fiecare indicație referitoare la templu — de formă, de loc și de dimensiuni — cu scopul de a reconstitui imaginea monumentului. Acest profesor de ebraică știa aproape tot atâta ebraică, greacă și latină pe cât se cunoaște astăzi; citea, deci, destul de corect textele. Totuși, atunci când cele patruzeci de pagini ale sale de comentarii au fost înaintate ilustratorului volumului (aflat, cu siguranță, sub îndrumarea lui Walton însuși), a luat naștere, în urma lecturii doar a cuvintelor textului, o imagine surprizătoare: templul lui Solomon, desenat cu minuțiozitate după acest studiu în trei limbi, seamănă oricărei construcții englezești sau franțuzești de pe la 1650. Ceva extrem de greu de definit, amintind de acea epocă, te duce cu gândul la Catedra Saint-Paul din Londra sau la Place des Vosges din Paris. Ce s-a întâmplat? Traducătorii au tălmăcit bine, au citit bine cuvintele textului. Cauza pentru care ei văd un edificiu aproape în stil Ludovic al LIX-lea, în vreme ce noi ne închipuim o construcție arhitectonică feniciană sau babiloniană e rezultatul faptului că noi cunoaștem lucrurile, pe când ei nu cunoșteau decât cuvintele. Fără îndoială că noi știm să citim puțin mai bine în ebraică decât Walton; dar noi avem cunoștință, mai ales, de întreaga arheologie și etnografie protoistorice ale Asiei-Mici, pe care ei le ignorau. Frântură cu frântură, noi am regăsit lucrurile înspre care trimiteau cuvintele care, deși erau în general bine traduse, nu-i permitea lui Bryan Walton să vadă templul din Ierusalim.

Ideea de a folosi ilustratorii unui text pentru a verifica partea de cunoștințe lingvistice și cea de cunoștințe etnografice sau culturale trebuincioase traducerii este justificată, deoarece, fiind vorba despre o descriere, desenul este o adevărată retălmăcire a cuvintelor textului. Dacă desenatorul nu cunoaște nemijlocit obiectul descris, el nu traduce decât ceea ce îi oferă cunoașterea lingvistică; diferența o reprezintă tocmai măsura contribuției cunoașterii culturale a faptelor

înseși. De pildă, știm de la paleontologie că în Patagonia au existat edentate de mari dimensiuni precum megateriul, care — ridicat pe labele posterioare — era mai înalt decât un elefant. Multă vreme s-a crezut că aceste specii gigantice de leneș erau fosile. Dar, pe de o parte, descoperiri succesive de rămășițe recente, de piei și de excremente noi, iar — pe de altă parte, legende ale araucanilor sau ale patagonezilor, menționând existența apropiată în timp a unui animal râmător inofensiv, dar invulnerabil — o oribilă lighioană păroasă cu înfățișare înfricoșătoare — au dus la raționamentul că o specie de megateriu, departe de a fi dispărut încă din terțiar, poate că a supraviețuit până aproape de zilele noastre. S-au căutat, astfel, mențiuni ale existenței sale în relatările primilor exploratori ai secolului al XVI-lea. A fost descoperită cartea părintelui Thévet, Les Singularités de la France antarctique [Ciudățeniile Franței antarctice], din 1558. Această lucrare descrie, într-o manieră remarcabilă, sub numele de succarath, un animal a cărui identificare e permisă — în mod sigur — de un amănunt. Este un leneș gigantic fosil, milodontul, rudă apropiată a megateriului, animal înzestrat cu o coadă lungă. Și, într-adevăr, această viețuitoare — spune părintele Thévet —, dacă era urmărită, își așeza puii pe spate, acoperindu-i cu coada lungă și groasă.

Deoarece aprecia că făptura e "alcătuită într-un mod foarte bizar", exploratorul s-a hotărât să-i dea, în scrierea sa, și o reprezentare grafică; iar, de aici încolo, istorisirea îl interesează pe traducător. Bernard Heuvelmans, căruia îi datorăm toate aceste detalii1), scrie: "Imaginea naivă care însoțește acest text înfățișeează un soi de leu, foarte supt, înarmat cu o coadă de furnicar-mare, ca un panaș și cu un cap caricatural, care nu este lipsit de asemănare cu cel al unui om bărbos. Pe spatele lui se înghesuie cel puțin patru sau cinci pui. Este mai mult decât probabil că acest desen a fost executat nu de către un martor direct, ci după descrierea verbală a unei a treia persoane, așa cum se proceda în mod curent în acea epocă. Acest fapt explică frecventele denaturări suferite, în ilustrații, de animalele ce par descrise totuși corect în text...". Suntem în fața unei experiențe grăitoare relativ la efectul traducerii cuvintelor neînsoțite de traducerea lucrurilor. Desenatorul a transpus literal ceea ce semnificau pentru el — care nu văzuse animalul — cuvintele părintelui Thévet, și numai cuvintele. Diferența între gravura sa și reconstituirea megateriului (făcută de un desenator al secolului al XX-lea, ajutat de toate cunoștințele noastre contemporane în materie de zoologie și de paleontologie) exprimă diferența dintre cunoașterea lingvistică (a cuvintelor, excluzând obiectele) și cunoașterea culturală (a cuvintelor și a lucrurilor la care ele se referă).

- continuarea în nr. 2 al revistei -

Alexandru Ciubîcă
profesor, Tîrgu Mureș

Cronică literară

O NOUĂ CARTE: „TOPLIȚA ROMÂNĂ ÎN PRESA SCRISĂ ÎN PERIOADA CEAUȘISTĂ" (1965-1989)

„Până la urmă, ceea ce rămâne din viaţă este memoria"

Dintr-un imbold enigmatic, prof. Octavian Dorel Bucur și Mariana Carmen Bucur au purces la o muncă aproape sisifică de identificare a tuturor textelor despre Toplița și localitățile megieșe apărute în presa scrisă dintre 1965 și 1989, culese din Informația Harghitei, Forestierul Văii Mureșului – foaie editată între anii 1963-1974, pe vremea când localnicii mai aveau beneficul și ciudatul obicei al cititului* –, din suplimentul cultural Harghita, din Scânteia și Scânteia Tineretului.

Sincer vorbind, n-aș fi fost capabil să traversez un asemenea calvar, mai ales că, după câteva zeci de pagini, stilul gazetăresc al vremii, triumfalist și exaltat, devine de neîngurgitat. Poate de aceea autorii lucrării s-au concentrat cu precădere asupra cifrelor și statisticilor care reflectau, în viziunea oficială, nivelul și ritmul dezvoltării economico-sociale, a învățământului, culturii și sănătății, totul structurat diacronic pe capitole și subcapitole tematice. Ori – din acest punct de vedere – valoarea documentară a cărții este în afara oricărei discuții.

Avem dinainte un op de 580 de pagini ce a pretins un volum de muncă aproape scandalos, dedicat unei perioade istorice atât de contorsionate încât multă vreme nu vom găsi unanimitate în aprecierea ei. Cum până la urmă cea ce rămâne din viaţă este memoria, s-ar putea ca beneficiarul de peste o jumătate de secol al prezentei lucrări să aibă argumente și păreri exact contrare celor pe care le avem noi acum.

Astăzi – când știm când și cu ce eforturi a fost finalizată – ne putem amuza citind cum Casa de Cultură din Toplița avea termen de predare trimestrul III al anului… 1987, iar constructorul „s-a angajat să aducă la Toplița forțe de muncă capabile să execute asemenea lucrări complexe" (p. 128). Promisiunile se reluau în februarie 1989, când, dacă lucrările propriu-zise înaintau ca melcul, se punea deja în operă denumirea viitoarei construcții: Centrul de Cultură și Creație „Cântarea României"! La crearea tiribombelor propagandistice cât mai sonore se pricepeau și vechii, și noii conducători ai județului.

Pe de altă parte parcurgerea acelor realități, chiar redate în stilul bombastic al epocii, provoacă inevitabile nostalgii: va mai prinde Toplița, în acest veac sau următoarele, două decenii consecutive în care să se dea în folosință 3000 de apartamente? Îndoi-m-aș! Un fenomen propriu capitalismului

târziu românesc este secarea și, pe termen lung, chiar extincția așezărilor urbane de mărimea, structura și așezarea Topliței, Gheorgheniului ori Cristurului. Și nici cu Miercurea-Ciuc nu ne este rușine: supraviețuiește cu salariile funcționărimii specifice unei reședințe de județ. Dacă acest statut dispare, „fala secuimii", cum o numea Ceaușescu, o să rămână doar cu controversatul drapel în vârf de băț.

În anii cei mai grei ai comunismului mergeau spre investiții 30 de procente din PIB. Astăzi am ajuns la 0,7%. Cu sub unu la sută semne vitale, orice organism este declarat mort.

În definitiv, poate că nici nu există societăți politic bune și societăți rele, ci doar consecințe faste ori nefaste asupra cetățenilor. 7-8.000 de familii topliţene cărora le intrau câte două salarii în casă înainte de 1990, cu membri ajunși „șomeri calificați" nu vor pupa niciodată poala capitalismului cu râvna și convingerea dovedite de bursierii Soros, altfel inapți de a analiza astfel de tragice realități și incapabili de a sesiza în ce context își mănâncă mălaiul. Avem și o presă „națională" cotropită de vreo zece-cinșpe vorbeți ce apar zilnic pe sticlă: ăștia ne spun ce să facă țara și cu cine să votăm. Presa locală, singura onestă la această oră, e pe cale de extincție, răpusă de demonul imaginii și atotputernicia electronică a rețelelor sociale.
Cuvintele paragrafului de mai sus sunt în ton cu finalul volumului întocmit de familia Bucur, tatăl și fiica. Un final pesimist, care-mi amintește de un editorial din Informaţia Harghitei scris cu muuuult înainte de diseminarea generală a termenului eurosceptic: se intitula Uniunea Europeană e veșnică? și analiza viteza cu care construcțiile macropolitice și sistemele sociale ajung la disoluție în secolul XX, supra-numit secolul vitezei. Întrebarea care trebuie pusă este: cât va ţine Uniunea Europeană? 30 de ani, 50 de ani, o sută? Și ce alternativă are România dacă UE se desface peste 15-20 de ani?

Înainte ne uram autoritățile, dar aveam încredere în ele. Azi nu le urâm dar, paradoxal, nu dăm doi bani pe ce spun aleșii noștri. Cum necum, Ceaușescu a dat numele unei epoci. Urmașii lui n-au reușit în 26 de ani să vândă și să prăduiască integral investițiile comuniste. Mai au câte ceva „de lucru." Anticomuniştii de profesie se pot indigna vizavi de aceste aprecieri, dar e înţelept în acelaşi timp să se întrebe cum se face că, în aprilie 2016, o anchetă efectuată la Harvard University atestă că 51% dintre studenţi sunt împotriva societăţii capitaliste?

Înainte ne uram autoritățile, dar aveam încredere în ele. Azi nu le urâm dar, paradoxal, nu dăm doi bani pe ce spun aleșii noștri. Cum necum, Ceaușescu a dat numele unei epoci.

Mihail Groza
editor Informația Harghitei
M. Ciuc

* O statistică din 1987 arată – conform volumului de faţă – că fiecare al treilea locuitor al Topliţei citea un ziar sau o revistă.

RECENZIE: „ELEANOR & PARK" DE RAINBOW ROWELL

„O iubire adolescentină, inocentă şi puternică, născută în ritmul muzicii"

Rainbow Rowell s-a născut în Omaha, Nebraska, Stale Unite ale Americii în data de 24 februarie 1973. Şi-a început cariera în anul 2011 şi a devenit cunoscută pentru romanele „Eleanor & Park" şi "Fangirl". Astăzi, Rainbow Rowell trăieşte în Omaha, S.U.A, alături de soţul ei şi cei doi fii ai săi.

Eleanor & Park reînvie în sufletele noastre amintirea primei noastre iubiri. Cartea urmăreşte iubirea adolescentină, născută în autobuzul şcolar, în ritmul muzicii şi cu ajutorul benzilor desenate.

Eleanor este o tânără ciudată, ce nu cunoaşte sentimentul de a iubi şi de a fi iubit. Părinţii săi au divorţat, iar viaţa ei, a mamei ei şi a fraţilor ei a devenit un dezastru, alături de Richie, iubitul mamei şi tatăl vitreg al copiilor. Eleanor a fost alungată de acasă de tatăl ei vitreg pentru faptul că a avut curajul să-şi exprime părerea referitoare la viaţa ei de familie. După un an, ea se reîntoarce la familia ei, care tocmai s-a mutat în Nebraska.

Park este un adolescent tăcut, jumătate coreean, jumătate american. Este nemulţumit de propria persoană şi mereu doreşte să pară invizibil şi să nu atragă atenţia. Viaţa lui de familie este mult mai fericită decât a tinerei Eleanor, iar părinţii lui se iubesc şi se respectă.

Cei doi se întâlnesc în prima zi de şcoală, în autobuzul şcolii. Eleanor este „colega cea nouă", privită ciudat de unii colegi şi care nu are loc în autobuz, deoarece nu cunoaşte pe nimeni. Atunci, Park îi oferă locul de lângă el, deoarece era liber. Cei doi se îndrăgostesc, ascutând muzică la căşti şi citind benzi desenate, ambii intrând într-o lume doar a lor.

„Unele poveşti de dragoste încep fără mari aşteptări şi se dovedesc a fi cu atât mai impresionante cu cât începutul lor este mai modest". Povestea aceasta de dragoste ne arată cât de frumoasă poate fi iubirea născută fără vreun motiv, iubirea experimentată pentru prima dată, iubirea lipsită de prejudecăţi şi iubirea ce vindecă sufletul lipsit de dragoste. Prietenia adevărată şi iubirea sinceră le-au făcut celor doi tineri viaţa mai frumoasă, redându-le încrederea în sine.

Andreea-Bianca Ciubucă
Liceul Teoretic „O. C. Tăslăuanu", Topliţa

Comunitate

Din hotărârile importante ale Consiliului local este: Hotărâre a Consiliului Local Nr: 123/24 Iunie 2016 privind constituirea Consiliului local al municipiului Topliţa, se poate accesa la: http://saad-engine.net/domain-www.primariatoplita.ro/doc_display.php.

Agenda culturală

În luna august, la Biblioteca Municipală „George Sbârcea” a avut loc „Jocoteca”, o activitate destinată copiilor între 3 și 10 ani, prin implicarea voluntarei Georgiana Teslovan.

Asociatia „A fi altfel”, în colaborare cu Parohia Ortodoxă Călimănel au derulat în luna august proiectul „Arte și meșteșuguri populare” constând în ateliere pictură icoane pe sticlă și de cusut motive populare.

Asociația Centrul Cultural Ardealul a derulat, în perioada 17-23 iulie, proiectele: „Glasul Muzicii - calea spre celălalt” și o Tabără pentru tineret.

Fundaţia Culturală „Miron Cristea” în colaborare cu Primăria Municipiului Topliţa și Biblioteca Municipală „George Sbârcea” Au organizat în perioada 17-19 iulie Zilele „Miron Cristea”.

Primăria Municipiului Topliţa, prin Casa de Cultură și Centrul Cultural Topliţa, a organizat în 22-24 Iulie: Zilele Topliţene;

Ansamblurile de copii „Flori Topliţene” al Primăriei Topliţa, coordonat de Livia Harpa, respectiv, ansamblul „Topliţana”, al Centrului Cultural Topliţa, coordonat de Nicolae Cif, au evoluat în această perioadă pe diverse scene din zona Topliţei.

Biblioteca Municipală „George Sbârcea" Topliţa și Centrul Cultural Topliţa derulează, din 23 august, un program de șezători, unde participanții vor confecționa individual o ie.

Echipa

INIȚIATORUL PROIECTULUI: Fundația Miron Cristea

REVISTA COFINANȚATĂ DE Municipiul Topliţa și Primăria municipiului Topliţa

SPONSOR: Romaqua Group

PARTENERI: Centrul Cultural Topliţa, Biblioteca Municipală „George Sbârcea”

ISSN 2537 - 1606, **ISSN-L** 2537 - 1606

EDITURA NICO

CONSILIERI EDITORIALI: Călin Vlasie, Nicolae Băciuț, Hristina Doroftei, Lazăr Costel

EDITORI: Macrina Viorica Lazăr, Luminița Csiki, Mihaela Ilisan, Mirela Laczko-Rusu, Ligia Cătinean, Anca- Maria Hângan- Țifrea, Cristina Coșarcă, Cristina Pop- Dobrean, Anda Ianoși, Irina Datu, Liliana Matei, Dionisie Şerban Pompei, Andra Borş

AUTORI: Mihail Groza, Mihaela Aionesei, Isabela Nicoară, Dorin Croitor, Daniel Marian, Nastia Mureșan, Armina Flavia Adam, Liliana Matei, George Savu, Alexandru Ciubîcă, Adela Efrim, Cosmina Marcela Oltean, Cosmina-Alina Vîlcan, Roxana Andreea Stoian, Andreea-Bianca Ciubucă, Alexandra Țăran, Alexandra Dobandi, Regina Komuvez

CONCEPȚIE GRAFICĂ: Doriana Negruț

ILUSTRAȚII: Ioana Afloarei

ECHIPA DE PROIECT: Viorica Lazăr, Doina Țifrea, Aurica Ujică, Aurora Pașcan, Minodora Vîlcan, Adelina Ichim, Costel Cristian Lazăr

FUNDAȚIA MIRON CRISTEA

Primăria TOPLIȚA

ROMAQUA GROUP

CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”